

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Mi történik a Városi Színházban?*

Forrás:

A Nép

Bp.
(Hely)

1921. 4. 30
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

792

Hely

Városi Színház

Idő

"1921"

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi háziyomda 1920

Mi történik a Városi Színházban?

Van-e szükség Hempel Fridákra

Válasz az igazgató nyilatkozatára

— A NÉP tudósítójától —

A fővárosi magánszínházak kivétel nélkül zsidó kézen vannak. Zsidó mind egyiknek az igazgatósága és ugyanez áll Beöthy színházaira is, melyek voltaképpen a teljesen zsidó Unió részvénytársaság vezetése alatt terjesztik tovább azt az álkulturát, ami a Lyon Leák és Grün Lilik korszakát oly annyira jellemezte. Még a két állami színház színészei, főrendezői és karmesterei között még most is nagyobb számban a kelleténél foglalnak helyet a zsidók, dacára, hogy a vörös Rózsák és csalogányhangu Beregiek külföldre tették át székhelyüket.

A Városi Színház lett volna az a hely, ahol a személyzet összeállítását most, az új pályázat kiírása alkalmával keresztény és magyaros szellemben lehetett volna megvalósítani. Sajnos azonban, úgy látszik, itt sem így történt. Legutóbbi számunkban Abrányi Emil, a Városi Színház igazgatójának nyilatkozatát adtuk közlé a színház szerződéseiről és programjáról, melyre vonatkozólag most beavatott helyről az alábbi adatokat vettük:

— Abrányi Emil megkezdte a szer-

ződtetését, de semmivel sem dicséretesebb szellemben, mint azt az állam annak idején tétélezte fel róla, mikor még kifogásolta Abrányi bérletét. Abrányi hét szerződötétet énekesnője közül öt zsidó, ugyancsak négy zsidó akad a nyolc énekes között. A karmester ő maga volna, de helyettesül már Márkus Dezsőt választotta, a Népepera volt direktorát, aki a Népeperán kívül még az Eötvös-páholyban aratta sikereit. Abrányi nyilatkozott még a vendégszereplésekről is. Ezek között említi az Eötvös-páholy egyik jelesét, Környei Bélát, Bosnyák Zoltán rokonát Sándor Erzsit, a szabadkőműves Merkler Andor özvegyét Medek Annát és a zsidó Hempel Fridát, akit direkt külföldről importálna a holdogtalan közönségnek. Ezek után aligha lepődnék meg, ha az igazgatóság Rózsa Lajost is kombinációba vette volna, hiszen már így sem különbözik a programm Ben Blumenthalék nagyratörő terveitől. Igazán lehetetlen már ezek ellen a legnyomatékosabban nem tiltakozni a keresztény és magyar művészet nevében. Ma már mindenki egyetért abban, hogy Csonka-Magyarországnak életérdeke, kulturáját a lehető legmagasabb színvonalra fejleszteni és kultureszközökkel harcolni akkor, amikor fegyvereinket ántánt-bizottságok jönnek elkobozni, de így rosszabb, mint ha semmit sem tennék kultúránk érdekében.